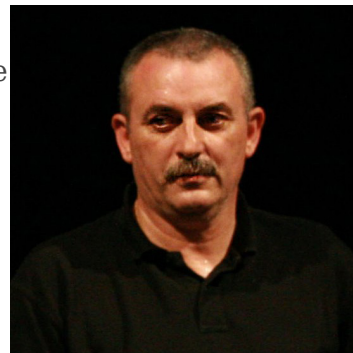

Joan Navarro

Presentació a Ca Revolta (València), 21 d febrer de 2014

D'après Llambreig de Josep Porcar

Un bleix naufrag. Alè d'aigua. Flama hipnòtica, el vers. Refracció dels mots que s'esvaren sobre la pantalla. Sobre les pantalles. El tel de l'ull i de la imatge. Quina imatge? La llum que s'escapola sobre la pell del poema. De l'ull plorós. Un calaix ple d'anys. I d'horts. I de gossos. De pors inoculades. De temors patògens. De besllums i d'algues. I els àngels planant sense esma damunt del cap del poeta. Damunt del parpelleig del poema. Del reflex de l'ànima escrita. I el pànic dels carrancs. I la respiració pneumàtica de l'oceà. No de l'oceà, d'aquesta bassa que tremola. D'aquest magí que s'extravia: tigres, núvols, arraps, les coves infernals: L'urc versaire de les galàxies: El vers que cantes, però no dius. Els focs que cremen els entreforcs de la mirada. A les cruïlles de la mirada. Del cor sense pietat del porc. El no-res del viatger omplint-li la closca. El viatge i el pànic. El viatge immòbil dels plecs cerebrals. Ací. Allà. A l'altra banda del cos del planeta. He de comprar fesols de trencar i de la garrofa i donar-me de baixa del sotrac de les pantalles. Ai. Les pantalles. Un tapís de píxels omplint les pantalles. Un grapat de píxels, la pantalla. El cervell. Els espais verticals en blanc. I els horitzontals. Les esplèndides pantalles. Verí de l'enteniment begut. Els alcohols que emboiren. Drenar-los com es dreña una marjal, una ferida, treure-li el pus de la vida, aplicar-li una cànula per on s'escolen els fluids infectes. Els alcohols de les lletugues feréstegues. Sota el pont, l'esmerla etílica. Mira com lluu el llos de l'aixada! El tall i l'acer. I la fulla estreta del càvec. Les eines per cavar el tros de la vida. La terra. Per on serpentejava la séquia, un grapat de pòl. I un dia perdràs el quest. El fil. L'esma. La ruïna pairal. Els soferts llits. L'ordit i la trama de la nit quan belen les lluernes en aquest espai que ja no és espai: L'ull del monitor cerebral. El fèmur galàctic que giravolta fluorescent com un tub de neó de Dan Flavin enllà del simi i que ara ocupa el seu lloc en l'ordre de les coses: ser tempesta sota les runes d'una casa. Desdollada la lluna, verí de mamba, de mamba negra i africana, corques les fustes de l'apocalipsi, el seu retaule, la devastació del crani, l'austeritat assassina. A la llinda del vedat, les ovelles refan el budell de la nàusea. Un críptic exministre incommovible. Les pantalles tremoloses. Les pantalles de silenci. La tempesta enlluernada per la persistència de la llum. Quina llum? Per què el poeta desconfia de la persistència de la llum? Una neu inferida. Interferida. Transferida. La vida que continua malgrat la vida. El feliç equilibri de l'arquitectura vegetal. O no. I els versos agrícoles:
 Empelta l'hort / i crema la remulla. / I quan la pluja/ assaone al tros / el vol semat / d'aquestes cendres, / aguaita sol / la novella flor / que exhalarà la llum / on tornaràs a néixer. // Rastella ferm / la brossa enterca, / esporga els cucs, / esmena els solcs, / dels veïns respecta / fites i bassals; / arrengrera, anivella, / dignifica els cavallons, / sostova els fraus, / inaugura el reg / i ves a córrer l'aigua / per senders / que encara desconeixes. Empelta l'hort / i crema la remulla, / i, en l'orba nit, /

desperta i cull / els udols madurs / del gregal que afina, / com un violí, / entre les noves branques. I ara, tu, empeltes llamps a contrallum i acotes el moll de l'àngel, l'alfabet de la rosa i del roser. I xafes terra i descobreixes que no hi ha paradisos confortables. I, lluner, dius que tot és boira. A palpentos, enllà i ençà de la frontera. Una pilota groga. Una ampolla de vi buida, un paquet de tabac arrugat, una jaqueta de xandall blau marí, una cinta de l'Ovidi, una sandàlia, una pinça d'estendre: heus ací els objectes d'un poema exhumat. Orfe pescador amb dues canyes. Orfe de germà i un llobarro a l'ham de la vida. El pes de l'esquer. I el mosquit il·lustrat que sobrevola un vers d'Evtuixenko. I el vent de platja que aireja un poema de Dylan Thomas i en fulleja cent més. I una palmera que balla. Escolta aquest esgarip, és de musa o de mussol? De la musa que et farà dir el que vols dir sense haver de dir-ho tot: el nom de les coses que no tenen nom. Ancorat, la vela és el vent i els àngels distrets ignoren la teua existència. Les tentines del jo que vibra. Les passes vacil·lants damunt el terra de les paraules. El moviment elàstic d'allò que es dibuixa per desdibuixar-se. I a l'escenari, entre d'altres, Andreu Vidal, Miquel Peris i Segarra, Alberto Caeiro, Brecht, Trakl, Saramago, Larkin, Yeats, Riba... Tot és Plató. Tot és plató.

València, octubre i novembre de 2013